

BROEDERS

MAURITS VAN HUIJSTEE

kluitman

*Doe of sterf
Broeders*

Nur 283 / W102101

Bisac JUV031040 / JUV023000

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXI Tekst: Maurits van Huijstee

Vormgeving omslag: Sanneke Vlam, sproud.nl

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl
mauritsvanhuijstee.com

Bij KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

 n Donnie, hoe gaat het met jou?’ vraagt de moeder van Daria.

‘Goed, mevrouw Tahiri, dank u.’

‘Ai, wat een keurige jongen ben je toch!’ kirt ze en ik krijg nog een stuk baklava.

Het gaat ook best goed met me. Vanochtend nog dacht ik terug aan de finale op het Donderplein, hoe ik won van Snake, Daria die me kuste en mijn vader die het sindsdien oké vindt dat ik rap. Dat heeft natuurlijk weer alles te maken met Lotte, mijn docent, die nu mijn vaders vriendin is en ervoor zorgt dat hij weer kan lachen sinds mijn moeder overleden is. Het is zomervakantie, ik heb bijna 3000 volgers omdat ik de Keizer van het Donderplein ben, ik heb mijn beste vrienden Mous en Spicky, en ik heb nog steeds met Daria.

En toch knaagt er iets.

‘Heb je nog nieuwe teksten geschreven?’ vraagt Daria.

‘Je weet het, een kunstenaar moet altijd met nieuw materiaal bezig zijn. Anders ben je weg, vriendje.’

Daria noemt me vaak *vriendje*. Omdat ik haar vriendje ben. Omdat ze het grappig vindt. Of omdat ze het zo spannend vindt dat we verkering hebben dat ze een grappig woordje nodig heeft, tegen de zenuwen. Zoiets.

‘Mijn laptop is nog stuk,’ mompel ik. ‘Ik kan niks opnemen. En bovendien heb ik geen goeie beats.’

‘Ik heb hetzelfde probleem, broer,’ zegt Moustafa, die net binnenkomt. ‘Ik heb twee schriften vol met teksten en ik kan er niks mee. Ik kan nog steeds niet geloven dat ze al mijn spullen gewoon gejat hebben!’

Moustafa woont in mijn vroegere huis. Zijn vader heeft het gekocht nadat mijn vader het moest verkopen omdat het te duur voor ons was geworden. En nu is er dus bij Moustafa ingebroken. Ze hebben zijn nieuwe computer en zijn microfoon meegenomen, plus de nieuwe scooter van zijn vader. Ik heb zijn vader vaak zien rijden, soms met Moustafa achterop. Matzwart, zwarte lichtmetalen velgen, witte banden, en dan een gekke, paarse koplamp en een toeter als een scheepshoorn. Dat mag allemaal niet van de politie, maar dat kan de vader van Moustafa niks schelen. Hij heeft zijn licht dag en nacht aan, toetert zich een ongeluk en betaalt gewoon de boetes. De vader van Moustafa heeft altijd geld. Mijn vader heeft welloe, helemaal niets. Het verbaast me dat

de vader van Mous nog geen nieuwe spullen voor hem heeft gekocht, want het is al een maand geleden dat er is ingebroken.

‘Ik dacht dat je ziek was, Mous,’ zeg ik. ‘Je was niet op het plein.’

‘Ja, ik was niet zo lekker, kill,’ bromt Moustafa, zonder me aan te kijken. ‘Maar nu ga ik weer hard. Ik heb honger als een leeuw, man!’

Moustafa valt aan op de baklava. Binnen een minuut heeft hij drie grote stukken naar binnen geschrokt. Daria en ik kijken verbaasd toe.

Onze telefoons trillen, alle drie tegelijk. Ik kijk op mijn scherm. Een bericht van Spicky.

Mijn opa is dood.

En ik heb groot nieuws.

Kom D-square 30 min.

Samen met Daria en Moustafa loop ik door de wijk, richting het Donderplein. Aan de overkant van de straat loopt een oude man met een nog oudere hond. De hond stopt bij een lantaarnpaal waar een groot reclamebord omheen gevouwen zit, en tilt zijn poot op. Ik kijk naar het reclamebord, naar de grote letters bovenaan, die nu langzaam nat en geel worden:

KNETTERPOP

En dan daaronder de namen van alle artiesten. Ik

ken sommige van hier uit de buurt. Onderaan het lijstje staat met vette letters: MYSTERYGUEST. Het wordt gehouden op het Donderplein.

‘Knetterpop... is dat leuk?’ vraag ik.

Moustafa haalt zijn schouders op. ‘Er komen geen beroemde artiesten of zo. Maar wel oké.’

‘En die mysteryguest?’

Moustafa kijkt me lachend aan. ‘Geen Empa-T in ieder geval!’

‘We zijn het plein wel drie dagen kwijt,’ klaagt Daria. ‘Ze gaan opbouwen, dan feest, dan weer afbouwen.’

Het heet Knetterpop, want mijn wijk heet de Knetterdijk. Daar ben ik toevallig laatst achter gekomen. Ik vind het vreemd, want er is nergens een dijk te bekennen en ook geen straat die zo heet.

‘Waarom heet onze wijk eigenlijk de Knetterdijk?’ vraag ik.

‘Omdat het hier altijd knettert,’ grinnikt Moustafa.

‘De popo noemt het de Etterdijk,’ zegt Daria.

Daria en Moustafa weten verder ook niet waar de naam vandaan komt. Ze zijn er ook niet nieuwsgierig naar. Het is gewoon zo.

De Knetterdijk staat niet al te goed bekend. Toch vind ik het, nu ik er wat langer woon, gezelliger dan ik het vroeger ooit had op de Van Goghlaan. Moustafa ook, die hangt het liefst bij ons in de buurt rond en is bijna nooit thuis.

Het is heet, de warmste zomervakantie ooit. Al het gras om ons heen is geel, het heeft al een paar weken niet geregend.

Nog vier weken vakantie. Nog vier weken rust.

'Niet... check dit dan!' Daria laat een filmpje zien dat ze net binnen krijgt. Het is een clip van een groep die zichzelf SICK noemt. Ze dragen allemaal dezelfde clownsmaskers, maar dan wel van een soort horror-clowns. En ze hebben allemaal peperdure merkkleding aan.

Met flessen alcohol en joints lopen ze rond, midden in de nacht. Ze lopen op een auto af.

Stop me dan, rapt een stem. Stop me dan, als je kan, kom dan kom dan kom me halen dan.

Snake. Ik herken hem meteen.

De politie heeft hem vlak na de finale van het Donderplein gearresteerd voor de mishandeling en beroving van de oude vrouw. Hij moest drie maanden naar een jeugdinstelling. Net als mijn broer Dylan.

Sinds hij terug is in de wijk, is het alleen maar erger geworden. Volgens Daria dealt hij tegenwoordig drugs.

'Ik ben geboren op de straat

Nu ben ik koning van 't kwaad

Ik groei als onkruid overal

doorheen – dwars door 't asfalt

'k Ben als je schaduw, 'k ga nooit weg

*Je kunt niet vluchten, komt niet weg
Hoor wat ik zeg
Je kunt niet vluchten, komt niet weg
Hoor je wat ik zeg?*

De ogen van Snake staren in de camera.

'Ja – jij hoort wat ik zeg.'

Een rilling loopt over mijn rug. Het lijkt net alsof hij tegen ons praat. Tegen mij praat. Want ik ben degene die hem heeft ontmaskerd. Ik ben de tatta die hem heeft vernederd. Ik had stiekem gehoopt dat het wel los zou lopen tussen Snake en mij, maar nu ben ik wakker: ik ben zijn vijand. Snake haat me, nog erger dan hiervoor.

Snake laat een hamer uit zijn mouw zakken. Hij loopt om de auto heen, terwijl hij met zijn vinger over de lak strijkt.

'Stop me dan – als je kan.'

Ineens begint hij uit te halen met de hamer. Terwijl het alarm afgaat, loopt hij rustig om de auto heen en slaat alle lampen in.

'Stop me dan – als je kan.'

Woedend kijkt hij in de camera, met het alarm van de auto op de achtergrond.

‘Kom dan kom dan kom me halen dan.’

Snake neemt nog een slok, gooit de fles kapot op de auto en loopt weg. Einde clip.

‘Dat is inderdaad behoorlijk sick,’ zegt Daria.

Ik vraag me af of we niet naar de politie moeten.

‘Hij pakt wel veel views,’ mompelt Moustafa. ‘Al meer dan tienduizend!’

Ik kijk verbaasd naar Moustafa.

‘Wat? Ik mag toch wel zeggen dat hij veel views pakt? Daar moeten wij ook aan denken, Donnie! Zonder views ben je geen news.’

‘Wil jij ook auto’s kapotmaken dan?’

‘Wat zeg je?’ Moustafa rolt met zijn ogen. ‘Natuurlijk niet! Pffft.’ Moustafa kijkt verontwaardigd de andere kant op.

‘Wat de... wie heeft dat gedaan?’ Daria staart woedend naar haar muurtekening van mij, de Keizer van het Donderplein. Iemand heeft schele ogen in mijn hoofd getekend. Snake natuurlijk.

Daria pakt een paar spuitbussen uit haar tas. Even later zijn mijn schele ogen verdwenen achter een dikke zonnebril.

Ineens merk ik dat een blond meisje ons staat te

filmen. Of nee, het is een rozeblond meisje. Het is Olga, de nieuwe vriendin van Daria. Ze is twee maanden geleden naast Daria komen wonen en nu al zijn ze soort van beste vriendinnen. Ze houdt van vloggen, ik heb haar al een paar keer voorbij zien komen in de tijdlijn van Daria, ze doet iets geheimzinnigs met handen lezen en horoscopen.

Daria loopt naar Olga toe en voert met haar een of ander dansje uit dat ze van TikTok of Instagram of weet ik veel waar vandaan hebben. Dan geven ze elkaar een knuffel en kijken lachend naar ons.

‘Hi, Olga,’ zeg ik. ‘Alles lekker?’

‘Yez, Donnie. Iek ga heel lekker!’

Olga komt uit Polen. Ze heeft een beetje een accent. Ze zegt *iek* in plaats van *ik* en van de *s* maakt ze een *z*, als een *bijtje*.

‘Olga weet alles van love en astrologie,’ zegt Daria.

‘Van wie?’ zegt Mous.

‘Niet wie – astrologie! De sterren en zo. Ze hoeft maar één keer naar je hand te kijken en ze weet precies hoe gelukkig jij bent in de liefde. Toch, Olga?’

Olga knikt, terwijl ze giechelend met Daria naar mijn handen loert. Ik stop ze meteen diep weg in mijn zakken.

Eindelijk komt Spicky aansjokken. Vlak voordat hij bij ons is, stopt hij en hij bukt. Voorzichtig haalt hij uit een van zijn zakken een grote, harige microfoon, plugt

hem in zijn telefoon en richt hem op iets in het gras. Na een paar seconden stopt hij hem met een tevreden glimlach weer in zijn zak en komt naar ons toe.

‘Krekels hebben echt een dikke sound.’

Spicky neemt allerlei geluiden op waar hij beats mee wil maken. Hij noemt het *origineel materiaal*.

Langzaam wordt iedereen stil. We weten niet wat we moeten zeggen omdat zijn opa is overleden.

‘Kaulo, gecondoliseerd, man,’ zegt Moustafa.

‘Het is gecondoléérd, neef,’ zegt Daria. ‘Niet gecondoliseerd.’

Ik denk aan de opa van Spicky. Ik heb hem nog nooit horen praten. Spicky vertelde altijd dat hij al jaren niks meer zei en eigenlijk alleen maar sliep.

‘Sterkte,’ zegt Daria, en ik mompel er een beetje hetzelfde achteraan.

‘Dank, dank,’ zegt Spicky, maar zijn ogen twinkelen weer.

‘Wat is er, neef?’ zegt Moustafa. ‘Wat is er zo grappig?’

‘Wie denk je dat er nu een eigen tuinhuisje heeft?’ zegt Spicky geheimzinnig.

Het duurt even, maar dan dringt het tot ons door: omdat Spicky het oudste kind is, mag hij nu in het tuinhuisje gaan wonen waar zijn opa woonde.

‘En wat denk je dat wij daarmee gaan doen?’

Wij weten het antwoord al, want we hebben het er al maanden over.

Onze eerste echte eigen studio. Zodat we eindelijk onze tracks goed op kunnen nemen. Met beats van Spicky natuurlijk.

‘Ik kan niet wachten, gappies!’ roept Moustafa. ‘Ik heb ziek veel teksten. Spicky! Kom hier, man.’ En Moustafa zoent hem op zijn wang.

‘Wanneer beginnen we?’ vraag ik.

‘Wanneer beginnen we? We zijn al begonnen, broer!’ zegt Mous.

Spicky pakt zijn box uit zijn rugzak en zet *Ik kan niet remmen* op, de nieuwste track van Empa-T. We dansen met z’n allen en zingen mee, ook Spicky laat beheerst zijn heupen wiegen. Olga draait om ons heen, ze neemt het allemaal op met haar selfiestick, voor haar vlog.

Ik dans en ik zing wel mee. Maar er is iets wat me dwarszit.

Ik heb al in geen maanden een tekst geschreven.

2

De volgende dag beginnen we met het opruimen van het tuinhuisje. Het staat vol met boeken, langspeelplaten en een ontzettend oud drumstel. Volgens Spicky was zijn opa muzikant, maar hij heeft hem nooit horen spelen. Het drumstel is een erfstuk voor Spicky, als oudste kleinzoon.

‘Ik zet het op Marktplaats,’ zegt hij. ‘Misschien scoren we een paar donnies, kunnen we een pizzaatje pakken.’

‘Ghinairo, komen jullie lunchen?’

De vader van Spicky noemt hem altijd bij zijn echte naam: Ghinairo.

Als we binnenkomen is de tafel mooi gedekt. Meneer Braafheid, de vader van Spicky, hangt hummend boven de geurende pannen op het fornuis. Ondertussen luistert hij naar jazzmuziek. Spicky houdt niet van jazzmuziek. Ik vind het wel wat hebben.

We schuiven met z’n allen aan: Spicky, Olga, Daria,

Mous en ik, zijn kleine broertje Ronnie en zijn tweelingzusjes. Het past allemaal net.

Meneer Braafheid zet de roti en de baka bana op tafel en wij vallen aan. De vader van Spicky eet niet mee, hij heeft al genoeg gehad tijdens het koken. Tevreden ploft hij met zijn dikke buik neer in zijn ligstoel in de woonkamer, veegt het zweet van zijn voorhoofd en doet zijn ogen dicht. Meneer Braafheid doet graag een dutje in de middag, hij slaapt overal doorheen.

‘Heerlijk, meneer Braafheid,’ zegt Mous met halfvolle mond. Maar de vader van Spicky hoort het al niet meer.

De moeder van Spicky werkt ergens op kantoor. ’s Ochtends vroeg vertrekt ze in haar nette pakje en ’s avonds rond etenstijd komt ze terug. Meneer Braafheid kookt en doet het huishouden. Het doet me denken aan mijn moeder en vader, vroeger.

Het is zo lekker dat iedereen in stilte eet. Het enige wat ik hoor, is wat gegiechel van de tweeling, die vol bewondering naar Olga en Daria kijkt, en het gesnurk van meneer Braafheid. We wachten allemaal tot Spicky zijn derde bord heeft gehad en dan gaan we verder.

Aan het einde van de dag is het tuinhuisje leeg. Ik ben kapot. Met z’n allen zitten we tegen de muur en kijken om ons heen. Zo zonder iets erin lijkt het tuinhuisje een stuk groter.

‘Het badkamertje gaan we gebruiken als opnameplek,’

zegt Spicky. ‘Dat galmt mooi.’

‘Goed plan,’ knikt Mous. Hij stapt de badkamer in, doet de deur dicht en begint in het wilde weg een van zijn nieuwe teksten te rappen. ‘Galmt prima! Donnie, jij ook even?’

Ik schud mijn hoofd. Ik hoor al dat het prima klinkt. En bovendien heb ik helemaal geen nieuwe teksten om uit te proberen.

Samen fantaseren we verder: waar komen de speakers, wat voor laptop hebben we nodig, welke software gaan we gebruiken, waar komen de lichten en waar plaatsen we het waterbed van Spicky, een droom die hij al heeft sinds hij een kleuter was.

‘Het is alleen jammer dat we zo skeer zijn,’ zegt Olga ineens.

Niemand zegt wat. We wisten dat natuurlijk allang, maar Olga slaat de spijker op z’n kop: hoe kunnen we een studio bouwen zonder geld?

‘Wooo.’

We kijken allemaal naar Spicky, die naar zijn telefoon zit te staren. Er hebben 27 mensen geboden op het drumstel. Het hoogste bod is 850 euro. *Voor een origineel Noble & Cooley-drumstel heb ik dat graag over*, heeft de bidder erbij gezet.

De man komt meteen. Een uur later zitten we met vijf pizza’s, tien blikjes cola en Fanta en icetea en twee emmers walnotenijs met grote stukken witte chocola

naar Spicky te kijken, die nog altijd 812 euro in zijn handen heeft.

‘Nu kunnen we gaan shoppen.’ Spicky pakt zijn telefoon erbij en begint het internet af te speuren op zoek naar goede tweedehands spullen. Hij is zo geconcentreerd dat hij me niet hoort als ik wegga.

Als ik de volgende ochtend terugkom, zijn Spicky en Mous al samen op pad, op jacht naar studiomateriaal.

‘Dan kun jij ons mooi helpen bij de inrichting,’ zegt Daria.

Ik had liever bij de jongens gezeten. Inrichten is iets voor meisjes. Bovendien zitten Olga en Daria veel te veel te smoezen en te giechelen, en daarbij kijken ze naar mij en mijn handen.

‘We moeten de boel wel geluiddicht maken,’ zeg ik, een beetje stoerder dan normaal. ‘Anders krijgen we straks shit met de burens. We moeten overal eierdozen tegen de muren plakken.’

‘Aye-aye, kapitein! *Follow the leader, leader, leader,*’ zingt Daria, en samen met Olga ligt ze alweer in een deuk.

Ik heb uitgerekend dat we ongeveer honderd eierdozen nodig hebben. Maar ik kan niet zo goed rekenen, dus het kunnen er ook tweehonderd zijn. Met z’n drieën gaan we langs de deuren, ik in m’n eentje en Olga en Daria samen. Na een paar uur kom ik trots terug met achttien eierdozen. Daria en Olga zijn allang terug, ze

hebben er samen meer dan honderd opgehaald.

‘Het ging een beetje langzaam bij mij,’ mompel ik, ‘i... ik had wat problemen met mijn board, mijn wielen liepen vast en zo.’

‘Ai, wat ben je toch een schatje als je liegt!’ zegt Daria en ze geeft me een kus op mijn wang. Daarna gaat ze weer giechelen en smoezen en naar mij kijken met Olga.

De eierdozen moeten overal langs de wand vastgelijmd worden.

‘Maar eerst gaan we ze schilderen,’ zegt Daria. ‘Dit is toch geen gezicht?’

Spicky en Mous komen terug van hun zoektocht. Ze waren langs geweest bij iemand met een mooie laptop, maar Spicky vond hem niet goed genoeg.

‘Handig, dan kunnen jullie ook even helpen,’ zegt Daria.

We verven alle eierdozen met zwarte glitterverf, die de moeder van Spicky nog ergens had staan. Spicky zet *Ik kan niet remmen* op repeat. Twaalf keer achter elkaar zingen we met z’n allen mee met Empa-T terwijl we verven.

‘Ik kan niet remmen

Ik ga zo hard ik ga zo hard

Ik wil niet remmen

Er zit een turbo op mijn hart

Ik kan niet remmen

Ik ga zo hard ik ga zo hard
Ik wil niet remmen neeeee

Ik had geen geluk
Ik heb altijd hard gewerkt
Was altijd druk
En ik was altijd al een gek
Ik had geen geld
Geen stuiver op de bank
Ze riepen: ga iets anders doen!
Maar ik zei: nee dank
Want ik wist het
Ik had het duidelijk gezien
 in mijn dromen en ik wist:
Ooit krijg ik wat ik verdien
Nu sta ik hier, voor jullie
Voor mijn fans en voor mijn broers
En we zingen met z'n allen
En we stampen op de vloer

Ik kan niet remmen
Ik ga zo hard ik ga zo hard
Ik kan niet remmen
Er zit een turbo op mijn hart
Ik kan niet remmen
Ik ga zo hard ik ga zo hard
Ik wil niet remmen neeeee'

Als het nummer voor de dertiende keer begint, drukt Mous hem weg. ‘Donnie... effe freestylen? Spicky gaat wel beatboxen.’

Freestylen betekent: voor de vuist weg rappen. Iemand geeft je een woord of iets, en jij maakt er een rap van. Ik vind het leuk om te doen. Maar op de een of andere manier doe ik het liever thuis voor de spiegel of tijdens het skateboarden, in m’n eentje.

Moustafa kijkt me met een vette grijns aan. Hij weet dat ik een beetje verlegen ben en hij pest me er altijd mee. Hij vindt dat ik meer moet durven. En ik vind dat hij een beetje gelijk heeft. Maar ook weer niet.

‘Oké, oké,’ zeg ik, toch weer iets te aarzelend.

‘Hooft u dat, mensen? Hij doet mee! Onze Donnie doet mee!’

Mous bedoelt het goed, maar zo’n opmerking zet me altijd weer een beetje onder druk. Alsof ik alles goed moet doen, nu ik de Keizer van het Donderplein ben.

Spicky legt zijn kwast neer en begint te beatboxen.

‘Daria, geef me een woord!’ zegt Mous.

Daria denkt even na. ‘Kussen,’ zegt ze. En ze begint te giechelen met Olga en ze kijken alweer naar mij. Ik denk aan onze laatste kus, een paar dagen geleden. Heel lang hielden we onze lippen tegen elkaar. Toen ik mijn ogen opende, had Daria ze al open. Het leek net alsof ze al een tijdje naar me had zitten kijken. ‘Je bent een schatje,’ zei ze.

Ik vraag me af of ik wel een schatje wil zijn.
Moustafa is in gedachten zijn teksten aan het voorbereiden. Dan begint-ie:

*'Ik lag vannacht te dromen op mijn kussen
En ik dacht aan zoenen, ja, ik dacht aan kussen
Ik zag een wolk, een wolk met een streepje ertussen
Als een mond, op weg om een and're wolk te kussen
Ai! Je hoort het al, ik weet niks van kussen
Ik kan maar beter stoppen, beter verdergaan met klussen
Ik schilder nog wat eierdozen en ik denk ondertussen
aan vanavond, dan ga ik weer dromen op mijn
kussen
Lekker dromen over wolken, wolken en kussen...'*

Moustafa schudt het uit zijn mouw alsof het niks is. Iedereen klapt, ik ook, extra hard zelfs omdat ik zo onder de indruk ben. En de meisjes giechelen natuurlijk.

'Olga!' zegt Mous. 'Een woord voor onze Keizer.'

'Kaizer?' vraagt Olga verbaasd.

'Wat... jij weet niet wie hier voor je zit?' zegt Moustafa.

In geuren en kleuren vertelt Mous haar en ons nog een keer hoe mooi het was, in de finale op het Donderplein. 'Eerst was ik bang dat deze tatta het niet zou redden. Ik dacht: ze blazen hem omver! Maar nee, hij deed het gewoon. Deze jongen is een leeuw, mensen!'

Moustafa pakt het filmpje erbij van mijn laatste battle

met Snake, hoe hij wegrent voor de politiesirenes die Spicky nadeed op de microfoon, en hoe ik vervolgens op de schouders ga en win: Donnie van de Biet, oftewel Donnie B, de Keizer van het Donderplein. Het filmpje is al een paar maanden oud, maar het wordt nog steeds gedeeld en het heeft al 2192 likes.

‘Ik zweer, hij is een held, mijn vriend Donnie. Onze Keizer!’

Het is eigenlijk ‘ik zweer *het je*’. Dat weet Mous heus wel, hij weet alles van mooie woorden en zinnen, hij zegt het expres zo. Straattaal.

Olga kijkt naar mij met een bewonderende blik. Net als Daria, en Spicky, en Mous.

Eigenlijk is er maar één iemand aan deze tafel die mij niet bewondert en dat ben ikzelf.

‘Olga! Een woord!’

‘Skaten!’ roept Olga.

Spicky start de beat in.

Ik weet dat ze allemaal naar me kijken, maar ik kijk niet terug want ik moet nadenken. In gedachten open ik die schatkist in mijn hoofd vol met glinsterende woorden die op me liggen te wachten. Maar er zit bijna niks in. Want ik ben een beetje zenuwachtig. Omdat ik de Keizer ben. En keizers moeten op zo’n moment doen wat men van een keizer verwacht.

Ik kan alleen niet zo goed tegen het woord *moeten*.

Ze worden ongeduldig terwijl ik nadenk. Ik merk het

aan hun voeten die verschuiven, en de kleine kuchjes. Ze zijn zenuwachtig. Voor mij.

Ik pijnig mijn hersens nog een keer. Er komt niets.

‘Jongens, ik...’ begin ik, maar ik word onderbroken door het jongste broertje van Spicky, Ronnie.

Met een vinger in zijn neus komt hij binnen en trekt me aan mijn mouw. ‘Stumper is weer weggelopen,’ zegt hij. ‘Je moet hem zoeken van je vader.’

Ik pak mijn telefoon en zie dat ik zes berichtjes en twee oproepen van mijn vader heb gemist.

‘Sorry jongens, ik moet ervandoor,’ zeg ik opgelucht. Voordat er iemand kan reageren, loop ik de deur uit.

Een uur lang loop ik te zoeken naar Stumper. Eindelijk vind ik hem, voor de deur van de Turkse slager. Met zijn tong uit zijn bek kijkt hij vol verlangen naar iedereen die met tassen vol vlees naar buiten komt. Als hij mij ziet, zakt hij in elkaar alsof hij het zieligste hondje is dat ooit geleefd heeft.

‘Stumper! Je bent stout!’

Ik doe zijn riem vast en ik trek. Maar Stumper heeft alleen maar oog voor de kippenpoten die de slager op de weegschaal legt.

Als ik Stumper hier weg wil hebben, zijn er twee dingen die ik kan doen.

Één: Stumper de hele weg meetrekken, terwijl hij terug wil. Loodzwaar en geen zin in.

Optie twee is een beetje link. Maar het werkt altijd.

Ik zet mijn skateboard in de juiste richting, til het oor van Stumper op en fluister de magische woorden: 'Kijk? Poesjes!'

Stumper begint wild om zich heen te snuffelen en te staren. Zijn oren staan al half omhoog.

'Kijk daar, Stumper... poesjes. Kijk? Poesjes!'

Stumper begint te blaffen. En dan begint hij te rennen. Net op tijd stap ik op mijn board en laat me trekken. Als een komeet schieten we over de fietspaden. Stumper is helemaal door het dulle heen, terwijl ik uit alle macht de controle over mijn skateboard probeer te houden en ondertussen blijf roepen.

'Daar Stumper, poesjes! Daar, poesjes!'

Na een ware dodemansrit komen we aan bij mijn huis. Snel neem ik Stumper mee naar binnen. Even lijkt hij wat teleurgesteld omdat er helemaal geen poesjes zijn. Maar als ik zijn etensbak voor hem neerzet, kwispelt hij alweer. Stumper is niet de slimste.

'Ah, je hebt hem gevonden! Goed werk, knul!' Mijn vader zit op de bank naast Lotte, zijn arm om haar heen. Hij lacht me toe. Hij is zo vrolijk sinds hij met Lotte is. Het is heel lang geleden dat ik hem zo heb gezien.